

РЕШЕНИЕ

№ 7430

гр. София, 01.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Д. СТ. ЗДРАВКОВА
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20211110143702 по описа за 2021 година

Ищецът „С и Д К.“ ООД, твърди, че доставил стоки на ответника „А.“ ООД въз основа на съществуващи между страните трайни търговски отношения, като ответникът не изпълнил задължението си да плати доставените стоки на падежа в размер на 8731. 28 лева, конкретизирани в 26 броя фактури и 3 кредитни известия, както следва: фактура № 0000967502/04.06.2020 г. на стойност 1,894.19 лв., фактура № 0000967504/04.06.2020 г. на стойност 2,142.77 лв., фактура № 0000968751/09.06.2020 г. на стойност 369.60 лв., фактура № 0000969849/13.06.2020 г. на стойност 335.35 лв., фактура № 0000970238/15.06.2020 г. на стойност 27.48 лв., фактура № 0000970492/16.06.2020 г. на стойност 267.19 лв., фактура № 0000970784/17.06.2020 г. на стойност 198.85 лв., фактура № 0000971101/18.06.2020 г. на стойност 209.96 лв., фактура № 0000971424/19.06.2020 г. на стойност 202.14 лв., фактура № 0000971795/20.06.2020 г. на стойност 199.10 лв., фактура № *****/22.06.2020 г. на стойност 444.31 лв., фактура № 0000972346/23.06.2020 г. на стойност 185.48 лв., фактура № 0000972939/25.06.2020 г. на стойност 387.10 лв., фактура № 0000973279/26.06.2020 г. на стойност 175.79 лв., фактура № 0000973604/27.06.2020 г. на стойност 156.28 лв., фактура № 0000973823/29.06.2020 г. на стойност 293.03 лв., фактура № 0000974219/30.06.2020 г. на стойност 210.64 лв., фактура № 0000974521/01.07.2020 г. на стойност 132.06 лв., фактура № 0000974545/01.07.2020 г. на стойност 39.60 лв., фактура № 0000974887/02.07.2020 г. на стойност 311.94 лв., фактура № 0000975142/03.07.2020 г. на стойност 572.27 лв., фактура № 0000975158/03.07.2020 г. на стойност 31.08 лв., фактура № 0000975455/04.07.2020 г. на стойност 130.78 лв., фактура № 0000975673/06.07.2020 г. на стойност 366.49 лв., фактура № 0000976044/07.07.2020 г. на стойност 231.34 лв., фактура № *****/09.07.2020 г. на стойност 261.82 лв., кредитно известие № 0000970657/16.06.2020 г. към фактура №

0000968749, на стойност 12.49 лв., кредитно известие № 0000970658/16.06.2020 г. към фактура № 0000968751, на стойност 8.39 лв., кредитно известие № 0000975401/03.07.2020 г. към фактура № 0000975142 на стойност 24.48 лв. Ищецът моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 8731.28 лева, съгласно представените фактури, ведно със законната лихва върху сумата от предявяване на иска до окончателното изплащане, както и обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД начислено върху сумите по фактурите, за периода 20.06.2020 г.-25.7.2021 г., в общ размер на 1054.95 лева. Претендира разноски. В съдебно заседание поддържа исковете и моли да се уважат.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор. В съдебно заседание релевира възражения, които са преклудирани. Моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 294, ал.1 ТЗ, вр. чл. 86 ЗЗД.

Основателността на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се предпоставя от установяване наличието на сключен между страните валиден договор за продажба, по който ищецът-продавач е изпълнил задължението си да прехвърли правото на собственост върху вещите обект на продажбата и да ги предаде във владение на ответника, настъпила изискуемост на насрещното задължение на купувача за плащане на продажната цена в уговорения размер, съответен на претендираната сума, и неизпълнение от негова страна. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът носи тежестта за пълно и главно доказване на положителните факти, съставляващи основание на иска, а именно наличието на договора и изпълнение на задълженията си като продавач. По отношение твърдяното неизпълнение от страна на ответника, доколкото то се изразява в неосъществяване на дължимо поведение, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга.

Договорът за търговска продажба е консенсуален и неформален, поради което същият се счита сключен с постигане на съгласие между страните относно съществените му елементи – предмет /стока/ и цена, без да е необходимо обективизиране на съгласието в писмена форма. Поради това и доказването на възникването на облигационна връзка с източник такъв договор поначало може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

В случая като безспорни и ненуждаещи се от доказване са приети обстоятелствата, че ищецът „С и Д К.“ ООД доставил стоки на ответника „А.“ ООД въз основа на съществуващи между тях трайни търговски отношения, на обща стойност 8731. 28 лева, конкретизирани в приложените 26 броя фактури и 3 кредитни известия. В тези фактури и известия са обективизирани съществените уговорки, пораждащи облигаторно правоотношение по договор за търговска продажба – страни, предмет и цена.

Отделно от това, с факта на осчетоводяване на фактурите и по силата на уредената в чл. 301 ТЗ презумпция, следва да се счита, че след като търговецът е узнал за получаването на стоките и като не се е противопоставил, е потвърдил извършените от негово име действие.

С оглед на горното безспорно установено е по делото възникване на правоотношение по

продажба на стоките по фактурите, както и доставката им от ищеца на ответника, с което за него е възникнало задължението да ги плати.

Относно цената на доставените стоки, съобразно разпоредбата на чл. 326 ТЗ, следва да се приеме, че това е стойността по фактурите, предвид липсата на установено друго по делото. По делото не са налице доказателства за това страните да са дерогирали диспозитивната норма на чл. 327, ал. 1 ТЗ, която предвижда, че купувачът е длъжен да плати цената при предаване на стоката или на документите, които му дават право да я получи. Ето защо изискуемостта е настъпила с доставката на стоката /както е отразено и в самите фактури/. Безспорно се изясни по делото от заключението на ССЧЕ, че ответникът платил 1000 лв. по първата фактура. Не се доказва плащане по останалите фактури, като размерът на задължението възлиза на 8731.28 лв. с ДДС.

Обсъдени в съвкупност, така събраните по делото доказателства позволяват да бъде възприето, че исковата претенция е доказана по основание и по размер и подлежи на уважаване.

Въведените от процесуалния представител на ответника твърдения в първото заседание не следва да се обсъждат, доколкото са преклудирани. Но за пълнота на изложението следва да се посочи и че са неоснователни, тъй като по делото не се доказаха уговорки между страните в посочения от ответника смисъл, а недоказаният факт съдът счита за неосъществен.

Относно претенцията по чл. 86 ЗЗД:

По делото се установи, че в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на главницата, което не е изпълнено и което обуславя възникването на задължението за заплащане на обезщетение за забава. Съгласно чл. 294, ал. 1 ТЗ между търговци лихви се дължат, освен ако е уговорено друго. Доколкото не се установиха други уговорки, претенцията за заплащане на лихви върху главниците по фактурите до подаване на исковата молба се явява доказана по основание. Моментът на изпадане на длъжника в забава се уговаря от страните, а ако това не е сторено-съобразно правилото на чл. 327, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 303а ТЗ, т. е. в 14-дневен срок от получаване на стоките. Предвид изложеното, ответникът е изпаднал в забава от 15-тия ден, следващ датата на предаване на стоките по фактурите. Съобразно заключението на вещото лице, обезщетението за забава върху всяка сума, за процесните периоди, възлиза на 1052.39 лв. общо. Искът за мораторна лихва следва да се уважи за тази сума и да се отхвърли за разликата до предявения размер от 1054.95 лв. Относно разноските:

При този изход на делото, претенцията на ищеца за разноски е основателна, съразмерно с уважените икове, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК. В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса 390.25 лв., депозит вещо лице 180 лв. и адвокатско възнаграждение 480 лв., а в обезпечителното производство, разноските за което се присъждат в исковото – 40 лв. държавна такса, разноски за образуване на изпълнително дело и налагане на заповест – 544.80 лв., адвокатско възнаграждение - 400 лв. Възражението на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение в обезпечителното производство е неоснователно. Предвидената сума от 200 лв., за която се твърди, че е дължима по това производство, всъщност се дължи за процесуално

представителство по изпълнително дело, съгласно чл. 10 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая ищецът претендира 400 лв. за защита в производство по обезпечаване на бъдещ иск – чл. 7, ал. 7 от Наредбата, като платеното възнаграждение е по-малко от минимума, който се получава по Наредбата. Следващото възражение на ответника, че сумата по единия хонорар не била платена, тъй като не била издадена фактура, също не е основателно – в договора за правна защита и съдействие е отразено, че сумата е платена в брой, а договорът служи като разписка. Третото поред възражение за прекомерност на разноските, дължими към ЧСИ, също е неоснователно, защото макар и в действителност на съдебния изпълнител да е предоставена възможност да проучи имуществото на длъжника, съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ, неизвършването на това действие би могло да доведе до положение, при което разноските остават за сметка на вискателя, в случай че е изпратено запорно съобщение до банка, в която длъжникът не разполага с открита сметка /т. 5 от ТР № 3/2015 на ОСГТК на ВКС/. В настоящата хипотеза липсват доказателства за получен отговор по реда на чл. 508, ал. 1 ГПК, съответно разноски се дължат от длъжника за всички наложени запори, така както е разпоредено от съда при допускане на обезпечителната мярка. Съразмерно с уважените искове, на ищеца се дължат общо 2034.48 лв. /1049.98 лв. разноски в исковото производство и 984.50 лв. разноски за обезпечителното производство/. На основание чл. 78, ал.3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от иска за лихва за забава, на ответника се дължат разноски от 0.08 лв. /от платени общо 320 лв. хонорар и депозит/.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „А.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление гр. София, ., ДА ЗАПЛАТИ на „С и Д К.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление гр. София, ., на основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 294, ал.1 ТЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, сумата от 8 731.28 лв., представляваща цена на доставени стоки съгласно: фактура № 0000967502/04.06.2020 г. на стойност 1,894.19 лв., по която са платени 1000 лв., фактура № 0000967504/04.06.2020 г. на стойност 2,142.77 лв., фактура № 0000968751/09.06.2020 г. на стойност 369.60 лв., фактура № 0000969849/13.06.2020 г. на стойност 335.35 лв., фактура № 0000970238/15.06.2020 г. на стойност 27.48 лв., фактура № 0000970492/16.06.2020 г. на стойност 267.19 лв., фактура № 0000970784/17.06.2020 г на стойност 198.85 лв., фактура № 0000971101/18.06.2020 г на стойност 209.96 лв., фактура № 0000971424/19.06.2020 г. на стойност 202.14 лв., фактура № 0000971795/20.06.2020 г. на стойност 199.10 лв., фактура № *****/22.06.2020 г. на стойност 444.31 лв., фактура № 0000972346/23.06.2020 г. на стойност 185.48 лв., фактура № 0000972939/25.06.2020 г. на стойност 387.10 лв., фактура № 0000973279/26.06.2020 г. на стойност 175.79 лв., фактура № 0000973604/27.06.2020 г. на стойност 156.28 лв., фактура № 0000973823/29.06.2020 г. на стойност 293.03 лв., фактура № 0000974219/30.06.2020 г. на стойност 210.64 лв., фактура № 0000974521/01.07.2020 г. на стойност 132.06 лв., фактура № 0000974545/01.07.2020 г. на стойност 39.60 лв., фактура №

0000974887/02.07.2020 г. на стойност 311.94 лв., фактура № 0000975142/03.07.2020 г. на стойност 572.27 лв., фактура № 0000975158/03.07.2020 г. на стойност 31.08 лв., фактура № 0000975455/04.07.2020 г. на стойност 130.78 лв., фактура № 0000975673/06.07.2020 г. на стойност 366.49 лв., фактура № 0000976044/07.07.2020 г. на стойност 231.34 лв., фактура № *****/09.07.2020 г. на стойност 261.82 лв., кредитно известие № 0000970657/16.06.2020 г. към фактура № 0000968749, на стойност 12.49 лв., кредитно известие № 0000970658/16.06.2020 г. към фактура № 0000968751, на стойност 8.39 лв., кредитно известие № 0000975401/03.07.2020 г. към фактура № 0000975142 на стойност 24.48 лв., ведно със законната лихва върху сумата от 26.07.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, и сумата от 1052.39 лв. обезщетение за забава върху посочените по фактурите суми, считано от падежа на всяка фактура, начиная от 19.06.2020 г. до 26.07.2021 г., като ОТХВЪРЛЯ иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над 1052.39 лв. до претендираните 1054.95 лв., както и да заплати и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК – 1049.98 лв. разноски в исковото производство и 984.50 лв. разноски в обезпечителното производство.

ОСЪЖДА „С и Д К.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление гр. София, ., ДА ЗАПЛАТИ на „А.“ ООД, ЕИК ., със седалище и адрес на управление гр. София, ., на основание чл. 78, ал.3 ГПК, сумата от 0.08 лв. разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____